

A Fővárosi Ítéltábla dr. Major Miklós ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek, a Tóth Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Halász Attila ügyvéd) által képviselt Közép-dunántúli Országos BV. Intézet (címe) I. rendű, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (címe, ügyintéző: ... főosztályvezető) által képviselt Magyar Állam II. rendű alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2011. április 6. napján meghozott, 27.P.20.455/2010/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000 (húszezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a testi épséghez, egészséghez, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Kérte az alperesek kötelezését a jogsértés abbahagyására és a további jogsértéstől eltiltásukat. Ezen túlmenően kérte az I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2009. szeptember 21. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak a megfizetésére. A felperesi állítás szerint az alperesek azzal sértették meg személyiségi jogait, hogy közrehatottak a korábbi szívűtétével kapcsolatos rehabilitációjának elmaradásában a büntetés-végrehajtási intézetbe való bevonulását követően. A

végrehajtás félbeszakítását csak 10 napos időszakra engedélyezték a részére, ezzel szemben a szükséges rehabilitációs kezelés 21 napos lett volna, ezért azt érdemben meg sem kezdhetette.

A büntetés-végrehajtási intézetben uralkodó állapotok sem tették lehetővé az utógondozás és rehabilitáció megvalósulását, mert nem volt biztosított a nyugodt és stressz-mentes környezet, emiatt pedig az egészségi állapota nem kielégítő.

A Baracskai Büntetés-végrehajtási Intézet II. épület 9. és 10. számú zárkáinak alapterülete nem elégítették ki a törvényi előírásokat, figyelemmel a zárkában elhelyezett elítéltek számára. A zárkák túlzsúfoltak voltak és a levegő minősége és a szellőzés hiánya miatt nem voltak meg az emberi feltételek. Nem valósult meg továbbá a dohányzó és nemdohányzó elítéltek elkülönítése, a zárkák szellőzésének hiányosságai miatt a folyosóról is beszűrődött a felügyelők cigaretta füstje.

A fogvatartásának idején a Büntetés-végrehajtás Központi Kórház testedzés elvégzésére szobakerékpár használatát írta elő rehabilitációjának elősegítése érdekében. Ennek használatára vonatkozó kérelmét azonban az orvosi javallatot figyelmen kívül hagyva elutasították, arra hivatkozással, hogy a IV. biztonsági csoportba sorolt elítélt részére ez nem engedélyezhető.

Korábbi térd sérülése miatt térdprotézist építettek be nála, ezért térdének tehermentesítése érdekében kérte a letétéből magas szárú sportcipőjének kiadásának, melyet az intézet szintén elutasított, holott azt nem sportolás, hanem mindennapos használatra kívánta igénybe venni.

Hivatkozott továbbá arra, hogy rehabilitációja és utókezelése érdekében gyógyító csoportba való ideiglenes elhelyezését kérte, azonban ezen kérelme sem teljesült.

Előadta azt is, hogy orvosi rendelésen való megjelenését két alkalommal is kérte, azonban ezek tekintetében intézkedés nem történt, így orvosi ellátása ebben az időszakban nem volt megfelelően biztosított.

A II. rendű alperes felelősségével kapcsolatosan előadta, hogy az állam feladata biztosítani minden intézményének tárgyi és anyagi forrásait. Ezek hiánya miatt nem alakulhatott ki a gyógyulásához szükséges stressz-mentes, fertőzésveszély-mentes és dohányfüst-mentes környezet. Mindezek miatt a rehabilitációja megfelelően nem valósulhatott meg, és ez számára nem vagyoni károsodást jelentett.

Az I. rendű alperes kérte a felperes keresetének elutasítását.

A Baracskai Büntetés-végrehajtási Intézet túlzsúfoltságát elismerte azzal, hogy úgy nyilatkozott, hogy az objektumban elhelyezett fogvatartottak száma 1000-1100 főre tehető, azonban a befogadóképesség ténylegesen csak 848 fő. A fogvatartotti létszám és a rendelkezésre álló börtönkapacitás olyan objektív helyzetet teremt, amelyen saját maga változtatni nem képes. A jogszabályok nem engedik meg számára, hogy a zsúfoltság ellenére az elítélteket az intézetbe ne fogadja be. A túlzsúfoltság miatti külön felelősségét ezért nem ismerte el.

Vitatta, hogy a zsúfoltság miatt a zárkák állapota ne lett volna megfelelő. A felperesnek megvolt a lehetősége arra is, hogy ruházatát megfelelően tisztán tartsa. Nem értett egyet azzal, hogy a zárkában ne lehetne életvitelszerűen tartózkodni. Hozzátette, hogy az intézetben külön étkező áll rendelkezésre és a zárkában elhelyezett asztalt a fogvatartottak alapvetően nem étkezésre használják.

Álláspontja szerint, a zárkában elhelyezett asztal elegendő a zárkában elhelyezett fogvatartottak számára.

Vitatta továbbá, hogy a zárkában megalázó, embertelen és egészségtelen körülmények között élnének az elítéltek. A zárkák tiszták, rendezettek, karbantartottak és alkalmasak arra, hogy abban a fogvatartottak a büntetésüket letöltsék.

Előadta, hogy a zárkák szellőzése megfelelően megoldott, az ablakok kialakítása a szellőzési és biztonsági követelményeknek megfelelő.

Nem valós az a felperesi előadás, hogy a dohányzó és nemdohányzó elítélteket vegyítették volna, mert az intézet területén csak a kijelölt helyen lehet dohányozni, és ez a szabály vonatkozik a felügyelőkre is.

A felperes egészségi állapotával kapcsolatosan kiemelte, hogy a felperes büntetése megkezdésekor nem volt olyan állapotban, hogy a szabadságvesztés büntetését ne kezdhesse meg, és erre nézve szakértői vélemény állt rendelkezésre. Előadta, hogy a felperesnél korábban diagnosztizált szívbetegség, az utóbb megkezdett szabadságvesztés foganatosításának körülményeivel nincs összefüggésben. Nem bizonyított az, hogy a felperes utógondozása, vagy rehabilitációja elmaradt volna. Nem bizonyított továbbá az sem, hogy a felperes szabadságvesztésének töltése alatt nem kapta meg a betegsége gyógyításához szükséges ellátást. Hangsúlyozta, hogy a felperest a Baracskai Büntetés-végrehajtási Intézetbe a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetből, illetőleg a Szombathelyi Büntetés-végrehajtási Intézetből szállították át. Arra nézve nem áll rendelkezésre adat, hogy a megelőző intézetekben a felperes a büntetését milyen körülmények között tolthette és ezeknek a fogvatartási szakaszoknak milyen hatásai voltak rá nézve.

A felperes által említett szobakerékpár a büntetés-végrehajtási intézeten belül csak az V. épület kondicionáló termében található. A felperest ebbe a helyiségbe külön kellett volna átkísérni a biztonsági besorolása miatt, úgy hogy közben figyelemmel kellett volna lenni más elítéltek sportolási lehetőségére is. A felperes utókezeléséhez több módszer is létezett, ugyanakkor a fogvatartásra vonatkozó jogszabályok kondicionáló terem biztosítását nem írják elő a büntetés-végrehajtási intézetek számára, ahogyan külön szobakerékpár beszerzését sem.

A felperes magas szárú sportcipőjének használatára orvosi javallat az iratokban nem szerepelt. A felperes a sportoláshoz cipőjét korábban a letétjéből már megkapta. Arra nézve pedig a felperesnek nem volt kérelme, hogy a két sportcipőt kicseréljék.

A felperes biztonsági csoportba sorolása jogszerűen történt meg, ennek felülvizsgálata kizárólag az ügyészség hatáskörébe tartozó kérdés. Az ügyészség részéről elmarasztaló döntés ebben a vonatkozásban nem született, egyébiránt pedig a besoroláskor a körülményeket körültekintően megvizsgálta, a jogszabályi előírásoknak megfelelően döntött. Másrészről a felügyeleti szervek folyamatosan ellenőrzik a biztonsági besorolás okait és esetlegesen utasításokat tehetnek ennek megváltoztatására.

Hivatkozott arra, hogy a felperes a gyógyító csoportba való elhelyezés tekintetében tévedésben van, mert a gyógyító csoport működését kábítószer-fogyasztással összefüggő okból, illetőleg személyiségzavarral, beszámítási képesség problémákkal küzdő elítéltekre alkotta meg a jogalkotó. Nem valós a felperesnek

azon előadása, hogy kérelmére az intézet nem biztosította az orvos előtti megjelenés lehetőségét. Vitatta ezért a felperes azon álláspontját, hogy az orvosi ellátása az intézetben tartózkodás alatt ne lett volna biztosított. A felperes nem jelölte meg azokat az öröket, akik jelentkezése ellenére sem kísérték át az intézeti orvoshoz. Hivatkozott arra is, hogy a felperes büntetés félbeszakítás engedélyezése iránti kérelmét a Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága bírálta el azt megelőzően, hogy a felperes a Baracskai Büntetés-végrehajtási Intézetbe került volna.

A II. rendű alperes is kérte a kereset elutasítását.

Alapvetően arra hivatkozott, hogy a Magyar Állam jogszabályi rendelkezés hiányában nem felel egyetlen szerve, vagy szervezete esetleges kárt okozó tevőleges magatartásáért vagy mulasztásáért. Hivatkozott arra, hogy mint önálló polgári jogi jogalany a felperesnek jogellenesen kárt nem okozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 forint, míg a II. rendű alperesnek 20.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. törvényerejű rendelet. 35. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 28. § (2) bekezdését, a 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a 339. § (1) bekezdését, a 349. § (1) bekezdését, a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 137. § (1) és (2) bekezdéseit, a költségvetéssel és a kincstári vagyonnal való gazdálkodást az államháztartásról szóló 1992. évi XXVIII. törvény 3. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 22. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az I. rendű alperes elismerésére tekintettel nem volt szükség bizonyítás lefolytatására a zárkák túlzásfolttségével kapcsolatosan. Kifejtette, hogy az elhelyezés ilyen módja nem jelenti egyben a testi épséghez, egészséghez és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog sérelmét. A zsúfoltság a több ember kényszerű együttélésével együttjáró kellemetlenség, az ebből adódó alkalmazkodási szükségszerűség nem jelenti az emberi méltóság megsértését. Az I. rendű alperes a kártérítési felelősség alól ezért sikeresen kimentette magát, annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben a büntetés-végrehajtási intézetektől általában elvárható. Egyetértett az I. rendű alperessel abban, hogy a zsúfoltság olyan objektív körülmény, amelyet egy büntetés-végrehajtási intézet megváltoztatni nem képes. Különös jelentősége van ebből a szempontból annak, hogy az I. rendű alperes olyan kijelölt szervezet, amely köteles befogadni az elítélteket. Mindezek miatt a felperesi keresetben foglaltak szerinti túlzásfolttság miatt az I. rendű alperes kártérítési felelősségének alapja nem volt megállapítható.

Nem találta bizonyítottnak azt, hogy az I. rendű alperes fogvatartás és a felperes gyógykezelésének, gondozásának megválasztása során megsértette volna a felperes testi épséghez, egészséghez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Kiemelte, hogy a felperes a rendelkezésre álló orvosszakértői lelet és vélemény szerint a szabadságvesztés büntetés letöltésének megkezdése időpontjában nem volt az életét közvetlenül veszélyeztető állapotban. A felperes nem adott elő és nem igazolt olyan konkrét tüneteket, megbetegedést, illetőleg állapotrosszabbodást, ami közvetlen összefüggésben állna a fogvatartás körülményeivel. Ezt a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció sem támasztotta alá. Olyan orvosi vélemény sem állt rendelkezésre, ami azt igazolta volna, hogy a felperes veleszületett szívbetegsége miatti műtéti beavatkozás az általánostól eltérő fogvatartási körülményeket tett volna indokolttá esetében. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a kardiológiai kontrollvizsgálatok is a felperes állapotjavulásáról számoltak be.

Kitért az elsőfokú bíróság arra, hogy nem terheli kártérítési felelősség a károkozót a kárnak azért a részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A felperes a bypass műtétjét követő utókezelést nem fejezte be, és a ... Szanatóriumot önkéntesen elhagyta, a szabadságvesztés büntetésének megkezdéséig a rehabilitációját és terhelését nem kezdte meg. A megfelelő utógondozás, rehabilitáció elmaradása ezért a felperesnek róható fel, a büntetés-végrehajtási intézet ezért nem tehető felelőssé. A felperes büntetés félbeszakítás meghosszabbítása iránti kérelmének elutasítása szintén a felperesnek róható fel, tekintettel arra, hogy kétnapos késéssel jelent meg a ... Állami Szanatóriumban, majd a tervezett rehabilitációs program megkezdése nélkül távozott.

Rámutatott, hogy a felperes részére kifejezetten magas szárú sportcipő használatát orvosi dokumentáció nem írta elő. Másik sportcipőjét korábban már megkapta, azt pedig kifejezetten nem kérte, hogy a nála lévő sportcipőt cseréljék ki a magas szárú cipőjére.

Az orvosi iratok a szobakerékpár használatát nem kötelező jelleggel írták elő, ezért a büntetés-végrehajtás keretein belül nyilvánvalóan másfajta mozgással is helyettesíthető a rehabilitáció. Az elsőfokú bíróság elfogadta az I. rendű alperes azon védekezését, hogy a körülmények miatt a felperes részére a szobakerékpár használata biztonsági okok miatt sem volt megoldható.

Nem volt elfogadható a felperesnek azon hivatkozása, hogy az I. rendű alperesnél eltöltött időszakban az orvosi ellátása nem volt biztosított. A rendelkezésre álló orvosi dokumentáció szerint a felperes rendszeresen részt vett orvosi vizsgálatokon, gondozáson, orvosi tanácsadáson, ápolói betegellátáson. A felperes nem közölt adatot és bizonyítást sem ajánlott fel arra nézve, hogy az általa megjelölt időpontokban az állapota szükségessé tette volna az orvosi beavatkozást, illetőleg ellátást.

Az elsőfokú bíróság osztotta az I. rendű alperes hivatkozását a gyógyító csoportba való ideiglenes elhelyezéssel kapcsolatosan, mivel ennek működése alapvetően a kábítószer-fogyasztással, személyiségzavarral, beszámítási képességi problémákkal küzdő elítélteket érinti.

A felperes nem ajánlott fel bizonyítást abban a körben, hogy a zárkában dohányzó és nemdohányzó elítélteket vegyesen helyeztek volna el, és hogy a zárka szellőzése nem volt biztosított. A kifejtettek alapján a felperes esetében nem volt olyan sérelem, amelyet a nem vagyoni kártérítéssel kellett volna kompenzálni.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes kártérítési felelősségének körében kifejtette, hogy a polgári jogi jogviszonyba - ideértve a szerződésen kívüli károkozást is -, nem az állam mint jogi személy, hanem egyes funkciókat ellátó, elkülönült jogi személyek lépnek. Ezek a szervezetek az egyes jogszabályokban foglaltak szerint működnek. A felperes kereseti kérelmének elfogadása bírói jogalkotás lenne, melynek következtében sérülne az Országgyűlés törvényalkotási szuverenitása. A közigazgatási, közjogi intézkedések nem vonhatók a felek vagyoni viszonyai körébe, az egyes szervezetek intézkedéseinek elmaradásáért az államot közvetlen kártérítési felelősség nem terheli.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes orvosszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát, mert azt szükségtelennek ítélte. A felperes nem jelölt meg konkrét tüneteket, amelyek kifejezetten az intézeti elhelyezésével összefüggésben keletkeztek volna. A rendelkezésre álló orvosi dokumentáció megfelelő bizonyítékul szolgált a felperes egészségi állapotának megítéléséhez.

Szükségtelennek találta továbbá az elsőfokú bíróság **tanú neve** tanúkénti meghallgatását is. Önmagában annak bizonyítása, hogy két alkalommal nem vitték az orvoshoz, nem bizonyítja az egészséghez, testi épséghez fűződő személyiségi jogának megsértésének.

Nem adott helyt továbbá az elsőfokú bíróság a felperes térdműtétjével kapcsolatos orvosi dokumentáció beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványnak sem. A rendelkezésre álló orvosi dokumentáció adatai a magas szárú tornacipő használatával kapcsolatos felperesi előadást nem támasztották alá. A felperes nem számolt be olyan tünetekről, fájdalomról, állapotromlásról, ami kifejezetten a magas szárú sportcipő használatának hiányára lenne visszavezethető.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott a perköltségről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyet kizárólag az I. rendű alperes vonatkozásában tartott fenn.

A felperes elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az I. rendű alperes 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2009. szeptember

21. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatainak megfizetésére kötelezését, másodlagosan pedig indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Hivatkozott arra, hogy a jogszabály egyértelmű követelményeket határoz meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtására vonatkozóan. Az I. rendű alperes a zárkák túlszűfolttságának tényét elismerte, ezért jogellenes járt el a büntetés-végrehajtása során. Ezt az állapotot a perrel érintett időszakban általa is elismerten megszüntetni nem tudta, ezért személyhez fűződő jogai sérültek. Önmagában ez a tény alapot ad az általa igényelt kártérítés megfizetésére. Az elhelyezés módjával kapcsolatosan hivatkozott az I. rendű alperes által a per anyagához csatolt fényképfelvételekre. Az elhelyezési körülmények tekintetében az általa megjelölt **tanú neve** is megfelelő ismeretekkel rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság nem tagadhatta volna meg az orvosszakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványának teljesítését. Ennek hiányában nem állapíthatta meg, hogy egészségügyi állapotában rosszabbodás nem következett be. Indítványának elutasításával az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabályt vétett. Az általa megjelölt **tanú neve** a dohányzó és nemdohányzó elítéltek megfelelő elkülönítése körében is nyilatkozatot tudott volna tenni.

Előadta, hogy nem kapott lehetőséget arra, hogy a szívműtétet követő gyógyulás után kezdje csak meg a szabadságvesztés büntetésének letöltését. Eljárási hibák előzték meg továbbá az I. rendű alperesi intézetbe való szállítását is. Ezt megelőzőleg hat különböző intézet között szállították össze-vissza. Kifogásolta, hogy a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetben a valóságtól eltérően kórházi ápoltként volt nyilvántartva.

Álláspontja szerint a megfelelő rehabilitációja az I. rendű alperesi intézet hibájából hiúsult meg. Nem helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a rendelkezésre álló dokumentumok állapotjavulásáról számoltak be. Ezzel szemben a vérnyomása rosszabbodott, testsúlya gyarapodott, ezért a pszichés állapota folyamatosan romlik, a terápiás kezelését nem teszi lehetővé ide-oda szállítása. Közérzete egyáltalában nem azt támasztja alá, hogy állapota javult volna, ellenkezőleg, az jelentős mértékben rosszabbodott, mert izzad, remeg, légszomja van és szédül is.

Kitért arra, hogy a IV. biztonsági fokozatba való sorolása tényszerű, de az átsorolásra nem volt sem ténybeli, sem jogi alap. A jogellenes besorolás vezetett oda, hogy a szobakerékpár használatának elutasítását kifejezetten erre alapította az I. rendű alperes. Erre tekintettel pedig az állapotjavítása nem történhetett meg és jelentős súlygyarapodást kellett elszenvednie, ami terheli a beteg szívét.

Előadta, hogy a büntetés félbeszakítása alatt az igénybevett 10 nappal teljes egészében el tud számolni, a tényleges szanatóriumi rehabilitációt azért nem kezdhette meg, mert a rendelkezésre álló idő alatt ez nem lett volna kivitelezhető. Ezért kért további 30 napot a félbeszakításra.

Megjegyezte, hogy lényegében a büntetése letöltését is 2 nappal korábban kellett megkezdenie, mert még azt megelőzően őrizetbe vették és beszállították a Fővárosi BV Intézetbe, hogy a büntetés letöltésére jelentkeznie kellett volna.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes egészében feltárta és abból helyes jogi következtetést vont le.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint csak a fellebbezés korlátai között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a per alapjául szolgáló tényeket megfelelően feltárta, annak alapján az ítéleti tényállást megfelelően állapította meg, és okszerű jogi következtetéseket vont le, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályokat teljes körűen felsorolta és ismertette, ezért ezekre a másodfokú bíróság csak visszautal.

A másodfokú bíróság elsősorban arra tér ki, hogy nem észlelt olyan súlyos eljárási szabálysértést és bizonyítási hiányosságot, ami az elsőfokú bíróság határozatának a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján történő hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság részletesen kitért a bizonyítási indítványok elutasításának okaira, mellyel a másodfokú bíróság is teljes egészében egyetértett. A felperes állapotát megfelelően dokumentáló terjedelmes orvosi iratanyag, illetőleg az elsőfokú bíróság által is megfelelően értékelt tényállás nem tette szükségessé orvosszakértő kirendelését. Önmagában a felperes szubjektív érzete nem bizonyítja állapotának rosszabbodását. A felperes megfelelő ténybeli előadásának hiányában szükségtelen volt továbbá a dohányzási szokásokkal, illetőleg az orvoshoz kíséréssel kapcsolatosan tanúvallomás felvétele. A felperes ezekkel az állításaival kapcsolatosan konkrét körülményekről nem számolt be. Ilyen módon nem is volt megállapítható az, hogy az általa bejelentett tanú pontosan mire nézve tud nyilatkozatot tenni.

Az elhelyezési körülmények tekintetében arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes jogszabálysértő gyakorlatot folytat akkor, amikor a jogszabályban megjelölt négyzetméter és köbméter paramétereknek megfelelő elhelyezést nem tud biztosítani a felperesnek, illetőleg más elítélteknek. Önmagában ennek a fogvatartás körülményeire vonatkozó jogszabálynak a megsértése automatikusan nem valósít meg egyben személyiségi jogsérelmet is. A

személyiségi jog megsértésének megállapításához valamely olyan többlettényállási elem bizonyítása lett volna szükséges, amely alapján megállapítható, hogy emiatt egyrészt objektíve, másrészt a felperes számára is kifejezetten elviselhetetlen és embertelen az elhelyezés körülménye. Nyilvánvalóan a többekkel együtt való kényszerű együttélés hátrányait a felperesnek büntetése jellegénél fogva viselnie kell. Az előírtnál szűkösebb elhelyezés önmagában nem jelent olyan többletterhet, ami a felperes által a keresetben megjelölt személyiségi jogok sérelmét jelentené.

Nem volt feltárható olyan esemény vagy eseménysor sem, ami az elhelyezés körülményei, illetőleg az I. rendű alperes egyéb magatartása miatt a felperes egészségi állapotának romlását idézte volna elő. Kiemeli a másodfokú bíróság azt, hogy ennek során kizárólag az I. rendű alperesi magatartás volt vizsgálható, más büntetés-végrehajtási intézetek, illetőleg általában a büntetés-végrehajtási szervezet magatartása nem volt figyelembe vehető.

A felperes nem háríthatja az I. rendű alperesre és más szervezeti egységre sem annak következményeit, hogy a szabadságvesztés büntetésének megkezdését megelőzőleg a szanatóriumi rehabilitációját megfelelően nem vitte végig.

A felperes által a fellebbezésben, illetőleg a fellebbezés kiegészítésében előadott körülmények (a rehabilitációja teljes befejezését megelőzően kellett szabadságvesztés büntetését megkezdenie; illetve az I. rendű alpereshez való szállítását megelőzően a más bv. intézetekben történt események; továbbá őrizetbe vétele miatti korábban kellett büntetését megkezdenie; valamint a büntetés félbeszakítás iránti kérelmének elutasítása; a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetben tartózkodása alatt kórházi ápoltságot igénybe vevőként való nyilvántartása) nem hozhatók összefüggésbe az I. rendű alperes tevékenységével, illetőleg magatartásával. Ezek tekintetében a felperesnek alapos igénye nem lehetett, illetőleg ezen körülményeket sem lehetett figyelembe venni a kereseti kérelme elbírálásakor.

Nem áll rendelkezésre olyan objektív adat, ami azt támasztaná alá, hogy a felperes egészségi állapota az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben való tartózkodás ideje alatt az I. rendű alperesnek felróható módon sérelmet szenvedett volna.

A felperes számára szobakerékpár használata nem mint egyetlen rehabilitációs módszer került előírásra, ezért kifejezetten ennek elmaradása nem teremt kártérítési kötelezettséget az I. rendű alperes terhére. Az I. rendű alperesnek figyelemmel kell lenni az intézet rendjére és a biztonsági kockázatokra. A felperesnek IV. biztonsági fokozatba való sorolása nem képezte a kereset tárgyát, másrészt a polgári bíróság ebben a tekintetben nem rendelkezik döntési jogosultsággal. Kitér továbbá a másodfokú bíróság arra is, hogy a felperesnek a kondíciójavításra a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan azért is szüksége van, mert nem fejezte be megfelelően a szabadságvesztés megkezdését megelőzően lefolytatott szív-műtétje miatti rehabilitációját. Az ebből eredő következményeket sem háríthatja az I. rendű alperesre.

Az elsőfokú bíróság valamennyi felperesi kereseti kérelmet és azoknak ténybeli alapját ítéletével érintette, a bizonyítási indítványok elutasítására külön kitért és a rendelkezésre álló tényeket megfelelően értékelve helyes döntést hozott, ezért a másodfokú bíróság határozatát teljes egészében helybenhagyta, figyelemmel arra is, hogy fellebbezésének kiegészítésében a felperes csak az I. rendű alperesre nézve tartotta fenn fellebbezését.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az I. rendű alperest megillető perköltség megfizetésére.

A másodfokú perköltség az I. rendű alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2012. január 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő